

flere Gange, og det er det meget bekendte Spørgsmaal om de kongelige Kommissarier ved Jernbanerne. Jeg tillod mig ved Finanslovens 2den Behandling i Fjor udførlig at fremdrage denne Sag og foruden hvad der stod i Betænkningen at fremhæve, hvor urimeligt efter min og jeg tror mange Medlemmers Opfattelse dette Forhold med de kongelige Kommissarier egentlig er. Af Finansloven ser man, at Udgiften til de kongelige Kommissarier i dette Øjeblik er 48,370 Kr. Jeg tillod mig, som sagt, ved Finanslovens 2den Behandling i Fjor udførlig at dvæle ved hele denne Institution, og her maa jeg gøre opmærksom paa, at der i Rigsdagstidende er kommet en Fejl ind, som jeg kun kan tro maa være en Skrivefejl af de Herrer Stenografer; thi jeg tror ikke, jeg kan have sagt denne Uriktighed, som jeg herved vil rette. Jeg skulde om en bestemt af Kommissarierne have udtalt, at han havde en halv Snes Tusind i Pension. Der er jo ingen her i Landet, der har en halv Snes Tusind i Pension, undtagen en Højesteretsassessor eller rettere en Højesteretsformand, thi de kunne jo ganske vist faa en saadan Pension, naar de gaa af paa den højst interessante og mærkelige Maade, som de af og til behæge at gaa af paa. Men ellers er der ingen, der kan have en halv Snes Tusinde Kroner. Det er altsaa en Fejl, hvis jeg har udtalt det, thi den paagældende Embedsmand kan højst have 6,000 Kr. Men hvad jeg og flere med mig aldrig have forstaaet, og hvad jeg vil bede den højtærede Minister lære os at forstaa, det er, at naar Folk ere gaaede ud fra deres Embeder, naturligvis fordi de ere for gamle og opslidte til længere at bestyre deres Embeder, saa giver man dem en halv Snes Jernbaner at bestyre. Jeg har aldrig til Dato kunnet forstaa, at det skulde være nødvendigt at have disse Kommissarier, i alt Fald i den Form, vi nu have dem. Naar Folk ere blevne gamle og ikke længere kunne bestyre deres Embede, kunne de tage deres Afsked med Pension, men derefter kunne de altsaa godt bestyre en 20—30 Jernbaner, som det er nærved, at en af Kommissarierne har, nemlig den Mand, der er Kommissarius for Øerne. Vi have ment, at dette Forhold maatte kunne omordnes, og da jeg ankede derover, svarede den højtærede Minister, efter at have omtalt, at denne Sag havde været fremme flere Gange — det staar Sp. 2698 i Folketings-tidende for 1902—03 —: „Men jeg har paa den anden Side den Opfattelse, at

Tiden til at tage denne Sag op til Afgørelse ikke er kommen, forinden vi have bragt Spørgsmaalet om Statsbanernes Organisation som Helhed til Afgørelse“. Og det var jo fuldstændig rigtigt, at Ministeren ikke fandt nogen Anledning til at komme ind paa dette Forhold, inden vi havde faaet Statsbanernes Organisationslov og alt det øvrige vedtaget. Men nu have vi jo faaet det vedtaget, og derfor er det, jeg retter det Spørgsmaal til den ærede Minister for offentlige Arbejder: Er Tiden nu ikke inde til, at vi kunne faa dette Forhold ændret og faa det ordnet paa en billigere og ogsaa for Befolkningen og Jernbanerne bedre Maade? Vi forstaa saa grumme godt — og derom have vi forhandlet flere Gange i Finansudvalget —, at ved Anlæget af Baner maa en juridisk Personlighed være med i Ledelsen; men naar Jernbanerne ere blevne anlagte og komne i Drift, forstaa vi ikke, at Staten foruden den Del af Bestyrelsen, den har, fordi den jo ejer Halvdelen af disse Baner, ogsaa skal have en kongelig Kommissarius. Vi kunne ikke begribe, at man paa gamle Mænd, der have deres Bolig i København, skal bunke en halv Snes eller maaske flere Baner. Vi tro, at dette maatte kunne ordnes saaledes, at det baade blev billigere for Staten og bedre for de paagældende Baner. Jeg haaber, at den højtærede Minister, efter at vi have faaet Jernbaneloven igennem, nu vil finde Anledning til med det første at lade os faa at se, om vi ikke kunne faa denne Sag ordnet. Dybere skal jeg ikke komme ind paa Spørgsmaalet, da jeg omtalte det saa udførligt i Fjor ved Finanslovens 2den Behandling, og da de allerfleste af det høje Tings Medlemmer kende denne Sag. Skulde nogen være i Tvivl om, hvorledes det hænger sammen, vil jeg henvise dem ikke til den sidste Finanslovbetænkning men til den næstsidste; der ville de finde hele dette Spørgsmaal om de kongelige Kommissarier meget udførligt omhandlet.

Den sidste Sag, jeg vil tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om, er en Post, som jeg havde troet at finde paa Finansloven, nemlig om Tilskud til Paabegyndelse af Anlæg af en Havn ved Ribe. Efter hvad der er foregaaet med Hensyn til denne Sag, troede jeg virkelig, at den højtærede Minister paa dette Aars Finanslov i alt Fald havde gjort en Begyndelse. Nu skal jeg ikke komme meget dybt ind paa denne Sag, men jeg skal kun nævne 2—3 Ting, som jeg troede havde bevirket, at den højtærede Minister allerede nu vilde